

Chương 10

Nội ứng trong U Hồn Cốc

m Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thấy Tam Sát Miêu Vi Thức cứ một mực khẳng khăng đòi đánh, mà không chịu cho hấn bái kiến Tây Vương Chu Kiếm Sinh thì trong lòng giận lắm.

Chờ đoản đao của đối phương tới gần, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn lùi lại một bước, đồng thời đẩy tay trái ra vung mạnh một quyền vào ổ tay địch thủ.

Hấn chẳng có ý sát thủ nên cách ra đòn chỉ nhằm mục đích gạt thế đánh của đối thủ mà thôi.

Riêng về Tam Sát Miêu Vi Thức lại nghĩ sai về hành động của đối phương. Hấn cho là Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xem thường hấn, và cho là hấn chẳng ra gì.

Bừng giận, Tam Sát Miêu Vi Thức bèn thi triển đao pháp múa tít tạo ra một màn đao quang mờ ảo, rồi bất thần đâm tới.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có cảm giác trước mặt mình có đến hơn năm, bảy mũi đao đang đâm vào mấy huyết trước ngực của hấn.

Chẳng dám coi thường, Phi Bất Thiều bèn trở bộ nhún chân bay vọt lên cao.

Khi hai chân còn đang lơ lửng trên không đã thấy hấn thi triển hai tay đánh ra song chưởng, nhắm vào đầu và vai địch thủ mà công tới.

Tam Sát Miêu Vi Thức bừng giận hét to lên một tiếng:

- Giỏi lắm!

Lập tức sau đó thu đao lại, tay trái đưa nhanh về trước, vận lấy mười hai thành công lực và phóng chưởng.

Hai ngọn chưởng chạm vào nhau phát nổ rền vang lên một tiếng.

Ầm!

Hai người cùng cảm thấy cánh tay tê nhức và đều lùi lại một bước.

Tam Sát Miêu Vi Thức tách tình vốn nóng nảy chẳng khác Trương Phi. Bị một đòn lòng hấn như dầu đổ thêm vào lửa, bèn hét to lên một tiếng, khoa nhanh đoản đao thành đường vòng tròn rồi đột nhiên đâm tới.

Ánh đao lóe ra nhiều điểm, mũi đao đâm ra bảy tám chỗ.

Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vội tụ chân khí, lần này lại đẩy ra một đạo kinh quang cực kỳ lợi hại, tiềm lực như sóng trào, thác lũ, ào ạt cuốn phăng tới chỗ Miêu Vi Thức.

Nhận ra chuồng pháp của đối phương Tam Sát Miêu Vi Thức thốt khẽ:

- Lạc Hoa tiêu cốt chuồng!

Không chậm một giây, Tam Sát Miêu Vi Thức vội thu đao về, phóng người vọt lên cao và nói:

- Nghe nói Lạc Hoa Tiêu Cốt chuồng của người cũng lợi hại lắm, ta muốn thử qua cho biết.

Ngoài miệng nói cứng nhưng trong bụng Miêu Vi Thức thì rất là lo. Gã vội đề khí bảo vệ các huyết đạo toàn thân, một mặt bung ra một luồng chỉ phong để ứng phó.

Bốp.

Miêu Vi Thức trúng một đòn vào vai, cơ hồ như xương gãy lìa. Hấn loạn choạng thối lui, trở mắt nhìn sững đối phương.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười lạt:

- Miêu huynh không sao chứ, tại hạ có hơi quá tay.

Tam Sát Miêu Vi Thức giận run cả người, toan xông tới, vừa lúc đó Tây Vương Chu Kiếm Sinh cùng với hai gã hộ pháp Từ, Lý bước ra.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát khế, nhưng thanh âm rất to và chứa đựng một âm lượng nghe sang sảng:

- Dừng tay!

Nhóm môn đồ của Tây Vương phái nghe mệnh lệnh, vội nhảy hết ra ngoài vòng chiến.

Hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc là Thanh Ứng Quách Phú Lương và Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh bèn nhảy tới bên cạnh Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều.

Nhìn thấy Tây Vương Chu Kiếm Sinh, gã Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vội vàng vòng tay thi lễ:

- Tại hạ Phi Bất Thiều bái kiến Tây Vương chủ nhân.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh không nói gì, chỉ có Từ Mậu Trung là cất giọng:

- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tại sao lần nào tới bốn phái, người cũng đều kiếm chuyện đánh người?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chậm rãi đáp:

- Đó là chuyện ngoài ý muốn, bởi phái đồ của Tây Vương không để cho tại hạ vào bái kiến chủ nhân.

Lý Mạc Thu lên tiếng:

- Muốn yết kiến chủ nhân của ta thì phải ở dưới chân núi, lưu lại nhà tiếp khách, chừng nào có lệnh gọi thì mới được lên đây. Các hạ tự ý xông vào lãnh địa tất môn đồ phải ra tay là lẽ đương nhiên rồi.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhã nhận nói:

- Tại hạ vẫn biết điều đó, nhưng lần này có việc quan trọng nên không thể chờ được.

Tam Sát Miêu Vi Thức hãy còn giận, gã gắt gỏng nói:

- Quan trọng gì cũng phải theo quy định của bốn phái. người cũng không nằm ngoài lệ đó.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh nhượng cao đôi chân mày, gã vờ hỏi:

- Chẳng lẽ chuyện có liên quan tới Chu tiểu thư mà các vị cho là quan trọng hay sao?

Nghe nói tới Chu Thất Thất, Lý Mạc Thu vội hỏi:

- Các người đã làm gì tiểu thư của ta?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nghe nói về Chu Thất Thất ông mới chịu lên tiếng la rầy đám thuộc hạ:

- Các người không được ăn nói hàm hồ như vậy.

Đoạn quay sang Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhã nhận cất giọng:

- Không biết Chu nhi đã làm gì mà phải nhọc công Phi hộ pháp tới tậ phái?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười thầm trong miệng:

"Lão nghe nói tới Chu Thất Thất thì mới chịu lên tiếng, nếu mình lên đây mà không có con chủ bài này e khó mà mời lão tới U Hồn Cốc lần nữa. Quả thật giáo chủ đoán việc như thần."

Sau đó Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới lên tiếng:

- Tây Vương chủ nhân đừng bận tâm, hiện Chu cô nương đang ở U Linh Điện và rất được giáo chủ tiếp đãi nồng hậu.

Lý Mạc Thu nghe Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói vậy, hẩn tức lắm. Là vì bởi chính hẩn và Từ Mậu Trung bị trúng kế của gã để Chu Thất Thất bị khống chế.

Giờ nghe gã giả giọng lịch lãm, Lý Mạc Thu dần không được, bèn lên tiếng:

- Mi nói thúi lắm. Rõ ràng Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dụ bọn ta rời khỏi tiểu thư cho mi dễ dàng hành động. Mi bắt tiểu thư ta đem đi vậy mà còn giở giọng lịch lãm làm khỉ gì chứ?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát khế:

- Không được vô lễ với khách.

Nói rồi ngó qua Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, Chu Kiếm Sinh bèn hỏi:

- Chuyện xảy ra như thế nào, phiên Phi hộ pháp nói rõ lại có được không?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bèn kể:

- Lúc đầu tại hạ cũng có ý mời Chu cô nương về U Hồn Cốc, song có một lão già và một gã bịt mặt đến ngăn cản. Họ cũng muốn dẫn Chu cô nương đi.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nhíu mày:

- Vậy Phi hộ pháp có biết hai người đó là ai không?

Phi Bất Thiều lắc đầu:

- Tại hạ vẫn chưa đoán ra hai nhân vật đó là ai. Song khẩu âm nghe rất lạ tai, dường như là người vùng Giang Nam.

Tam Sát Miêu Vi Thức cất giọng:

- Lời người nói có thật không?

- Không tin Tây Vương chủ nhân có thể gặp Chu cô nương để minh chứng. Tại hạ không đặt chuyện bao giờ.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh lại hỏi:

- Hiện Chu nhi đã có mặt tại U Hồn Cốc?

Thanh Ứng Quách Phú Lương gật đầu:

- Chu cô nương vẫn bình an vô sự. Đúng ra sư phụ của văn bối đã đưa Chu cô nương về Tây Vương phái, song người còn nhiều việc để làm nên không thể đích thân đưa đi được.

Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh tiếp lời:

- Vả lại đang có người muốn bắt Chu cô nương nên sư phụ văn bối không dám để Chu cô nương về một mình. Nên phái thuộc hạ tới đây bẩm báo lại Tây Vương chủ nhân biết.

Tam Sát Miêu Vi Thức bèn hỏi:

- Thế tại sao các người không đích thân hộ tống tiểu thư về đây có phải hay hơn không.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay, khẽ đáp:

- Miêu huynh hiểu cho, giáo chủ của bốn giáo sợ chúng tôi tài hèn sức yếu, trên đường đi không hộ giá được Chu cô nương, như vậy càng đắc tội với Tây Vương chủ nhân thêm mà thôi.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cười xòa, rồi cất giọng:

- U Hồn giáo chủ cẩn thận như vậy làm lão phu đây rất yên dạ vô cùng. Ngoài chuyện đó ra, không biết giáo chủ còn có điều gì chỉ giáo nữa chăng?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều liền lên tiếng:

- Giáo chủ có dặn là mời Tây Vương chủ nhân lên U Hồn Cốc một chuyến. Trước là rước Chu cô nương về, sau nữa là bàn đến việc trước đây. Dẫu gì thời gian hẹn trước cũng đã cận kề.

Chu Kiếm Sinh hiểu Phi Bất Thiều nhắc nhở chuyện gì rồi. Lão bèn chép miệng:

- Nhờ Phi hộ pháp trở về bẩm báo với U Hồn giáo chủ, nhất định lão phu sẽ đến trong vài hôm nữa.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều tỏ ra cung kính:

- Đa tạ Tây Vương chủ nhân đã nhận lời. Tại hạ sẽ về bẩm báo lại. Xin phép cáo lui.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cản lại:

- Phi hộ pháp đã đến hay là cứ vào nội xá dùng chén trà giải khát rồi hãy trở gót?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều lắc đầu đáp:

- Đa tạ tấm chân tình của Tây Vương chủ nhân, tại hạ không thể, bởi vâng lệnh giáo chủ sau khi đến đây xong việc là phải lập tức trở về bốn giáo phục mệnh, không được chậm trễ.

Nói xong vòng tay vái chào Tây Vương Chu Kiếm Sinh một cái, rồi cùng hai đệ tử phóng người bỏ đi.

Lý Mạc Thu hứ rõ to một tiếng:

- Rõ ràng là Ứng Vương Ngũ Sát muốn dè chúng ta mà. Hắn muốn mượn tiểu thư để bắt buộc chủ nhân hợp tác với y.

Từ Mậu Trung gắt giọng:

- Thật tức chết đi được, Tây Vương phái sao chịu cho hắn sai khiến.

Tam Sát Miêu Vi Thức nhìn qua Chu Kiếm Sinh, vòng tay:

- Chủ nhân, Tây Vương phái ta có hơn ba mươi sáu bộ (một bộ vào thời đó khoảng trên một ngàn người, một phân cục có trên một trăm người) người đông như vậy há sợ bọn U Hồn Cốc hay sao?

Lý Mạc Thu gật đầu, nói hòa theo:

- Phải đó, chúng ta sẽ dẫn thuộc hạ đến san bằng U Hồn Cốc ra thành bình địa cứu lấy tiểu thơ.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh đưa tay ngăn lại, nói:

- Các người cho như vậy là thượng sách hay sao? Doãn Chí Bình đâu phải là hạng người đơn giản như các người nghĩ đâu?

Từ Mậu Trung bèn thốt:

- Chủ nhân, ta phải làm sao đây?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt chòm râu, đôi mắt nheo lại, suy nghĩ và nói:

- Ứng Vương Ngũ Sát bắt giữ Chu nhi chẳng qua là muốn ta hợp tác với hắn mà thôi.

Miêu Vi Thức nhú mày:

- Chủ nhân nhận lời với hắn hay sao?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh quát mắt:

- Ta còn cách để lựa chọn hay sao? Đó là cách vẹn toàn nhất để cứu Chu nhi ra. Vả lại hợp tác với Doãn Chí Bình dầu gì cũng không có hại.

Lý Mạc Thu bèn nói:

- Ý chủ nhân là...

Tây Vương Chu Kiếm Sinh thốt khẽ:

- Ứng Vương Ngũ Sát sở dĩ muốn ta hợp tác chẳng qua là gã muốn lợi dụng vào ba mươi sáu Bộ của ta, người đông lại rải khắp Giang Tây, Giang Bắc. Vậy tại sao ta không lợi dụng trở lại thanh thế của U Hồn Cốc để mưu đồ việc lớn cho mình.

Ba gã hộ pháp cau mày, có vẻ tư lự và cùng nói:

- Chủ nhân muốn...

- Sau này các người sẽ rõ. Giờ Tam Sát Miêu Vi Thức sửa soạn cùng ta đến U Hồn Cốc. Bỏn phái ta giao lại cho Lý, Từ hai người canh giữ.

Tất cả cúi đầu nhận lệnh.

- Dạ, thuộc hạ đã rõ!

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nói tiếp:

- Ta vào sửa soạn ít vật dụng rồi lên đường ngay.

Nói đoạn y quay lưng bỏ đi vào bên trong.

*

* *

Tại sảnh đường của U Linh Điện, ở hàng ghế dành cho khách, Khổng Tước trang chủ Ngụy Thế Quân đang ngồi, sau lưng gã là hai tên Khổng Lam và Khổng Hắc. Hai gã đứng khoanh tay bất động như hai pho tượng.

Phía trên cao, nơi có trải vải gấm màu đỏ phủ dưới đất, Ung Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình cũng đang ngồi ở chiếc ghế bành lớn. Sau lưng ghế là tấm trướng bằng loại vải gấm thượng hạng treo dài từ trên cao xuống tận mép đất.

Chính giữa tấm trướng có thêu hình một con chim ưng đang vỗ cánh tung bay bằng một loại chỉ thêu cực đẹp màu vàng, càng làm nổi bật trên nền vải màu đỏ của tấm trướng.

Con chim ưng thoạt trông rất là sinh động, nếu có ai đó chỉ nhìn thoáng qua có thể sẽ lầm tưởng đó là một con chim thật.

Khổng Thiện Vương vòng tay nói:

- Giáo chủ, chẳng hay cho đời tại hạ tới U Hồn Cốc này là có chuyện gì chỉ giáo.

Doãn Chí Bình cười lạt đáp:

- Khổng trang chủ chớ có nói vậy, sở dĩ hôm nay tại hạ cho mời trang chủ tới bốn giáo là có một việc cần thảo luận.

- Giáo chủ cần thảo luận điều gì xin cứ nói.

Doãn Chí Bình bèn thốt:

- Từ lúc chúng ta cùng nhau hợp sức quyết chống lại quần hùng, phát hưng giáo phái, so về lực lượng chúng ta có hơn, song về thực chất thì chúng ta còn thua họ.

- Tại hạ còn chưa rõ lắm ý của giáo chủ muốn nói gì?

Doãn Chí Bình chép miệng:

- Thật ra cho đến ngày hôm nay chúng ta chưa thể chấn chỉnh võ lâm là bởi Chấn Thiên Kiếm vẫn bất vô âm tín. Đó là điều mà ta chưa thể xưng bá xưng hùng.

Khổng Thiện Vương Ngụy Thế Quân cất giọng:

- Gần đây có tin đồn Chấn Thiên Kiếm xuất hiện ở thành Lạc Dương. Tại hạ có cho thủ hạ tới dò la nhưng đến nay vẫn chưa có tin gì chắc chắn!

Doãn Chí Bình nghĩ ngay trong đầu:

"Thì ra gã cũng có ý tìm Chấn Thiên Kiếm. Mình phóng tin lần này cũng thu được một kết quả tốt. Ít ra cũng rõ được lòng dạ của gã thế nào."

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Doãn Chí Bình cũng nói:

- Tại hạ cũng có nghe qua tin đó, chính vì vậy muốn nhờ trang chủ giúp cho một việc.

Khổng Thiện Vương Ngự Thế Quân bèn nói liền:

- Có việc gì giáo chủ cứ nói.

- Từ lúc có tin Chấn Thiên Kiếm ở Lạc Dương thành, rất nhiều cao thủ võ lâm bốn phương tụ hội về đó. Trong số này có một người tại hạ rất lưu ý.

Ngự Thế Quân cau mày:

- Là ai vậy?

- Một người bịt mặt mà cho đến hôm nay tại hạ chưa rõ danh tánh.

Ngự Thế Quân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao giáo chủ lại có ý quan tâm đến người bịt mặt này?

Doãn Chí Bình cười nhạt:

- Thật ra tại hạ đều chú ý tất cả những ai có mặt tại Lạc Dương thành. Nhưng cao nhân bịt mặt này là đáng để quan tâm.

Ngự Thế Quân chép miệng:

- Nghe giáo chủ gọi người bịt mặt này là cao nhân, chắc có lẽ võ công của người này rất cao thâm?

- Có thể nói như vậy, bởi giáo đồ của bốn giáo đã từng chạm trán qua.

Ngự Thế Quân nhăn mặt:

- Như vậy sẽ bất lợi cho ta rồi.

- Cao nhân này còn hẹn ngày rằm tháng này sẽ tới U Hồn Cốc.

Ngự Thế Quân chớp mắt, thốt:

- Chúng ta chưa rõ cao nhân này là thù hay bạn, như vậy sẽ đối phó ra sao?

Doãn Chí Bình chậm rãi đáp:

- Chính vì vậy tại hạ muốn nhờ trang chủ giúp cho một tay, sớm điều tra xem cao nhân đó là ai?

- Thì ra là vậy!

Ngự Thế Quân gật nhẹ đầu, rồi bụng bảo dạ:

"Hoá ra Doãn Chí Bình muốn mượn tay mình để xác minh vị cao nhân xem là ai? Hắn cũng ranh ma lắm, nếu có chuyện gì xảy ra thì mình sẽ là bình phong gánh hết kiếp nạn cho hắn. Đúng là mượn tay người đánh bóng."

Trong bụng nghĩ vậy, bên ngoài Ngự Thế Quân vẫn cười tươi, cất giọng:

- Tưởng là chuyện gì, về vấn đề này giáo chủ cứ để cho tại hạ lo, nội trong một cử (7 ngày) sẽ có tin báo về.

Doãn Chí Bình lật đặt tỏ ra cảm kích, chấp hai tay vái một cái:

- Được trang chủ ra tay giúp đỡ như vậy thì còn gì bằng, tại hạ vô cùng đa tạ.

Ngụy Thế Quân khoát tay:

- Chớ có khách sáo làm gì. Chúng ta là người một nhà, sau này phú quý vinh quang cùng hưởng. Chỉ mong sao giáo chủ đừng quên tại hạ là được rồi.

- Ở kìa! Sao trang chủ lại nói thế? Doãn Chí Bình này đâu phải là hạng người bội tín bội ước hay sao.

Ngụy Thế Quân bật cười:

- Nếu vậy thì còn gì bằng.

Chợt bên ngoài có gã giáo đồ chạy vào, trông gã có vẻ hốt hoảng lắm.

- Bẩm giáo chủ, lại có chuyện nữa rồi.

Doãn Chí Bình nhíu mày, quát:

- Lại xảy ra chuyện gì nữa?

Gã giáo đồ cúi đầu không dám nhìn lên, hẩn nói:

- Tống cô nương lại nổi giận. Nhục hộ pháp và Nam hộ pháp sai tiện nhân đến bẩm báo.

- Lui mau!

Gã giáo đồ nhận lệnh và cứ thế thụt lùi mà lui ra ngoài.

Ngụy Thế Quân nhướng cao đôi chân mày hỏi:

- Không biết vừa rồi gã môn nhân nói đến Tống cô nương nào vậy?

Doãn Chí Bình từ từ nói:

- Không giấu gì trang chủ, Nhục Ngọc Miêu của bốn giáo bị trúng độc của Đường môn nên tại hạ có mời Tống Kim Bình cô nương đến bốn cung để trị liệu.

- Tống Kim Bình nào? Có phải là Tống tiểu thư con của Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc?

Doãn Chí Bình gật đầu:

- Trang chủ quả nhiên là tinh tường, thật đúng vậy không sai.

Bất chợt Ngụy Thế Quân bật cười, Doãn Chí Bình lấy làm lạ hỏi:

- Chẳng hay có chuyện gì mà trang chủ lại cười như vậy?

Ngụy Thế Quân thốt:

- Giáo chủ thật khéo nói chơi. Tống Tiểu Ngọc xưa nay đâu có quan hệ gì với Tứ Xuyên Đường môn, sao lại có chuyện Tống Kim Bình biết thuật giải độc của Đường môn?

Doãn Chí Bình cũng cười lạt đáp:

- Trang chủ nói vậy cũng phải, nhưng kỳ thực đây là chuyện có thật. Sau này tại hạ sẽ kể lại mọi chuyện cho trang chủ nghe.

Nói đoạn y đứng lên, cao giọng:

- Người đâu?

Lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều từ sau tấm rèm ở phía tả bước ra, cúi đầu:

- Thuộc hạ đang đợi lệnh.

Doãn Chí Bình đồng dặc thốt:

- Người hãy đưa trang chủ về phòng ngồi nghỉ.

- Dạ!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xoay qua Khổng Thiện Vương:

- Xin mời Khổng trang chủ theo tại hạ.

Ngụy Thế Quân đứng lên vòng tay chào Doãn Chí Bình:

- Tại hạ cáo từ.

Rồi theo chân Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều rời khỏi U Linh Điện.

Doãn Chí Bình chờ Ngụy Thế Quân đi khuất hẳn mới rời chỗ đi về hướng đông.

Giữa lúc này, tại phòng của Tống Kim Bình, nàng cầm chắc con dao nhỏ và để vào cổ của mình.

Nàng nhìn Nhụy hộ pháp và Nam hộ pháp rồi nói:

- Nếu hai vị không gọi U Hồn giáo chủ tới, tiểu nữ sẽ xuống tay đó.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bất xua tay:

- Tống cô nương không nên làm vậy, có gì từ từ thương lượng vẫn được kia mà.

Nhụy Ngọc Miêu cũng nói:

- Chúng tôi đã cho người đi mời giáo chủ rồi, người sẽ đến trong chốc lát. Tống cô nương hãy bình tĩnh lại.

Chợt bên ngoài có tiếng vọng vào:

- Giáo chủ tới!

Cánh cửa phòng được hai gã môn đồ bên ngoài mở toát ra. Chúng cúi đầu khi Doãn Chí Bình bước vào.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát và Nhụy Ngọc Miêu đồng cúi đầu:

- Bái kiến giáo chủ!

Doãn Chí Bình khoát tay ý bảo miễn bái rồi nhìn qua Tống Kim Bình.

- Tống cô nương có gì phần uất mà phải làm như vậy?

Thấy đã có U Hồn giáo chủ, Tống Kim Bình vội bỏ dao xuống. Nàng cất giọng:

- Tiểu nữ muốn giáo chủ giữ đúng lời đã hứa.

- Ta đã hứa gì với Tống cô nương vậy?

Tống Kim Bình nói:

- Khi đưa tiểu nữ về đây, giáo chủ có hứa trước mặt Thiên Trung và Cao Phi Trí là sau khi xong việc sẽ thả tiểu nữ ra kia mà?

- Phải, ta có hứa với Tống cô nương như thế.

Tống Kim Bình liền nói:

- Vậy tại sao hôm nay giáo chủ không giữ lời hứa?

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình thốt:

- Nhưng Tống cô nương có làm xong việc đâu mà đòi ta thả ra?

- Giáo chủ dẫn tiểu nữ về đây chẳng qua là muốn tiểu nữ giải độc cho Nhụy Ngọc Miêu thì nay đã xong rồi.

Doãn Chí Bình nói:

- Đó chỉ là một phần.

Tống Kim Bình nói:

- Phải chăng phần còn lại là giáo chủ muốn tiểu nữ ghi lại cuốn Đường môn độc kinh?

Doãn Chí Bình gật đầu:

- Quả nhiên là như thế.

- Giáo chủ cũng biết rằng tiểu nữ không thể làm điều đó kia mà!

Doãn Chí Bình bật cười:

- Tại sao Tống cô nương cho rằng mình không thể làm điều đó?

Tống Kim Bình từ tốn nói:

- Đường môn độc kinh là bí quyết giải độc cũng như sử dụng độc. Đây là bí mật của Tứ Xuyên Đường môn, đâu thể tiết lộ ra ngoài. Làm sao tiểu nữ dám làm vậy.

Nhụy Ngọc Miêu lên tiếng:

- Tống cô nương lời nói không đúng với việc làm, vậy tại sao cô nương lại giải độc cho tôi?

Tống Kim Bình đáp:

- Cứu người như cứu hỏa, vả lại tiểu nữ là một thầy thuốc, việc cứu người là đúng với trách nhiệm. Như vậy có gì là sai?

Nhụy Ngọc Miêu lại hỏi:

- Nhưng đó là cách giải độc của Đường môn kia mà?

- Chính vì vậy mà tiểu nữ đã mạo phạm môn qui của Đường môn, nên nhất quyết không thể tiếp tục sai phạm.

Nam Cung Bát chép miệng:

- Đã phạm một lần thì sai thêm một lần nữa có sao đâu?

- Nói như các hạ đây thì tiểu nữ đừng cứu Nhụy cô nương sẽ hay hơn chứ gì?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát xua tay:

- Tất nhiên ý của tại hạ không phải là vậy.

Tống Kim Bình cao giọng có vẻ dứt khoát:

- Cho dù các vị có nói gì đi chăng nữa thì tiểu nữ không bao giờ nói ra, dù một chữ của Đường môn độc kinh.

- To gan.

Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gắt giọng rồi quát mắt nhìn Kim Bình:

- Tống cô nương đừng làm cho ta phải nổi giận sẽ không có lợi.

- Cho dù giáo chủ có nổi giận cũng vậy mà thôi. Tiểu nữ đã nói là làm.

Nhụy Ngọc Miêu thốt:

- Tống cô nương không sợ chết à?

- Tiểu nữ sợ thì sẽ được tha hay sao?

Doãn Chí Bình bật cười khanh khách:

- Tống cô nương thông minh lắm, thảo nào trí nhớ hơn người. Nhưng ta nói cho cô nương được biết, nếu không chịu ghi chép lại thì suốt đời sẽ bị giam giữ ở đây.

Dứt lời hắt quay lưng bỏ đi ra ngoài, hai gã hộ pháp cũng lật đật đi theo.

Còn lại một mình, Tống Kim Bình ném con dao xuống đất rồi úp mặt vào hai tay khóc ròn. Nàng không ngờ số phận của mình lại truân chuyên đến như vậy.

Khóc một hồi cũng thấm mệt, Tống Kim Bình bèn bước tới ghế ngồi xuống.

Bất chợt nàng nghe có tiếng động khẽ ở phía bên hông, bèn xoay đầu nhìn ở hướng cửa sổ, chợt thấy có một người dùng thuật khinh công phóng vào và đáp nhẹ xuống, cách Tống Kim Bình một đoạn.

Tống Kim Bình hốt hoảng lùi lại, bởi nàng chưa rõ người lạ là ai, tốt xấu ra sao và vào đây để làm gì?

Tống Kim Bình nép người cạnh giường, trố mắt nhìn người lạ. Nàng quan sát thấy người này vận võ phục đen bó sát người, che kín cả mặt mày.

Thoạt đầu nàng ngỡ người này là kẻ bịt mặt đạo nọ xuất hiện ở quán trọ, nơi mà nàng đã bị Nhụy Ngọc Miêu khống chế. Nhưng nhìn kỹ lại thì tầm thước nhỏ con hơn gã nọ, dáng vóc trông giống một nữ nhi.

Tống Kim Bình thu lấy can đảm và cất giọng hỏi:

- Vị huynh đài là ai, sao dám vào đây?

Đến chừng người nọ cất giọng trả lời, Kim Bình mới biết là nữ:

- Tống cô nương đừng sợ, tại hạ vào đây là có ý tốt.

Thanh âm tuy rất trong, song vì bị khuôn vải che kín cả miệng nên khẩu âm phát ra nghe rất lạ.

Tống Kim Bình không thể đoán được là ai, nàng lại hỏi:

- Nhưng cô nương vào đây làm gì?

- Chứ không phải Tống cô nương muốn rời khỏi đây sao?

Tống Kim Bình nhướng mày:

- Thì ra cô nương vào đây là để đưa tôi đi trốn?

- Việc đó bất tất phải hỏi, chúng ta rời khỏi đây ngay.

Người nọ bước tới toan nắm tay Tống Kim Bình nhưng nàng đã lùi lại.

- Làm sao tiểu nữ tin rằng cô nương vào đây là để giải thoát cho mình.

Người nọ thốt:

- Vậy Tống cô nương cho tại hạ vào là vì chuyện gì? Nếu muốn hại cô nương thì tại hạ đã ra tay rồi đâu cần dài dòng.

Tống Kim Bình gạt đầu rồi nhủ thầm:

- Vị cô nương này nói cũng phải, mình là kẻ yếu đuối không một chút võ công, nhìn cách phi hành của người này biết là tay lợi hại, nếu muốn hại mình thì có khó khăn gì đâu, chẳng khác gì lấy món đồ trong túi vậy. Ở lại chưa chắc đã an toàn, chi bằng cứ đánh liều theo vị cô nương này, biết đâu là điều hay.

Nghĩ đoạn, Tống Kim Bình nhìn sang người lạ, thốt:

- Nhưng đây là cấm địa của U Hồn Cốc làm sao chúng ta có thể thoát được. Vả lại người của U Hồn Cốc canh gác nghiêm ngặt.

Người lạ cười nhạt:

- Tại hạ đã vào đây được tất phải trở ra được, có xá gì một U Hồn Cốc mà dẫu rằng là chín tầng địa ngục cũng không giữ chân tại hạ được.

- Nếu cô nương đã nói vậy, tiểu nữ quyết theo cô nương một phen xem sao.

Người lạ bèn thốt:

- Vậy chúng ta rời khỏi đây ngay càng sớm càng tốt.

Tống Kim Bình gạt đầu rồi cùng người nọ đẩy cửa bước ra bên ngoài.

Họ đi dọc theo hành lang, rảo bước thật khế đến một đoạn rẽ.

Bất chợt người nọ đẩy Tống Kim Bình sang một bên nép vào bờ tường, vì có hai gã giáo đồ đi tuần sắp bước ngang qua.

Chờ cho hai gã tuần canh đi ngang, bất thành lình người nọ phóng ra.

Thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ thấy cánh tay phát động một cái, "bốp, bốp", đã thấy hai thân người ngã xuống không một tiếng la nào hết.

Người nọ xuất thủ cực nhanh đến nỗi Tống Kim Bình chưa kịp nhìn là mọi chuyện đã an bày xong rồi.

Sau khi hạ xong hai gã tuần canh, người nọ dùng một chân đá văng một tên vào góc tường gần đó, nơi ấy được trồng mấy dây phù dung. Còn tên còn lại, người nọ kéo lết bỏ vào một góc tối.

Xong việc, người nọ nhìn thấy Tống Kim Bình gạt nhẹ đầu, ý bảo nàng đừng lo sợ gì hết và hãy tiếp tục đi.

Họ đi hết dãy hành lang thì dẫn ra một cái sân rộng.

Tại đây, được xây một cái hồ khá lớn, có cầu bắc ngang. Phía bên trong là một hòn non bộ cao độ vài thước. Đất trống xung quanh thì được trồng nhiều loại hoa đẹp.

Người nọ lên tiếng:

- Qua sân này là có con đường mòn, đi hết con đường ấy là coi như chúng ta thoát.

Tống Kim Bình lắng nghe, nàng có cảm giác như người lạ này rất quen thuộc đường đi nước bước.

Cả hai bước đi ra tới giữa sân thì có tiếng cười vang dội và có bóng người phóng xuống, và một số môn đồ ở các hướng chạy tới bao lấy hai người vào giữa.

Người vừa xuất hiện chính là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát. Hắn nhìn vào mặt người lạ như để soi mói xem là ai, nhưng đôi mắt của gã không tài nào nhận ra được.

Hắn mỉm cười và cất giọng:

- Các hạ là cao nhân ở đâu sao dám ngang nhiên xông vào bốn giáo gây náo loạn?

Người nọ hứ rõ một tiếng:

- Người chưa đủ tư cách để cho ta trả lời.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát có vẻ giận dữ, hắn nghiêng rằng:

- Các hạ ngang tàng đột nhập bốn giáo và còn đánh gục hai giáo đồ, tại hạ thiết nghĩ chuyện này khó bỏ qua được lắm.

- Không bỏ qua thì sao? Người làm gì được ta?

Tổng Kim Bình nói khẽ:

- Cô nương, liệu chúng ta có thể thoát được không?

- Yên tâm, tại hạ sẽ dẫn Tổng cô nương rời khỏi đây.

Nam Cung Bát cười lạt:

- Tại hạ nghĩ các hạ sẽ không bao giờ thực hiện được điều đó.

Dứt lời hắn phát tay, lập tức mấy gã giáo đồ vung đao, kiếm phóng tới.

Người nọ bèn đẩy nhanh Kim Bình ra phía sau rồi rút kiếm ra quét một đường kiếm đẩy lùi đám môn đồ.

Bọn môn đồ bèn bao lấy người nọ vào giữa vòng vây. Chúng di chuyển từ từ chung quanh mà người nọ là tâm điểm để chúng mục kích.

Chợt người nọ chủ động hét lên một tiếng, thanh kiếm trên tay huy động múa ra mấy đường tuyệt đẹp nhắm vào hai gã phía trước.

Nhận thấy thế kiếm của đối phương quá lợi hại, kiếm quang bao phủ cả một vùng. Hai gã môn đồ không dám phản đòn, liền nhảy lùi ra ngoài.

Nhưng bù vào đó hai gã phía sau lại múa đao phóng vào, đâm thẳng vào lưng đối phương.

Nghe gió lộng phía lưng, người nọ bèn trở bộ nhún chân bay vọt lên cao di động thân ảnh, đảo lộn một vòng trên không. Mũi kiếm lóe lên một vết sáng như ánh sáng bàn bạc lấp lánh.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát biết rõ đám môn đồ không đáng là đối thủ của người nọ, hắn bèn quát to:

- Lùi mau!

Đám môn đồ nhận lệnh lập tức lùi ra, còn bản thân Nam Cung Bát thì phóng vào, thuận tay hắn chụp lấy thanh đao của gã môn đồ và ra đòn.

Người nọ thấy Nam Cung Bát phóng kiếm đánh mình, nên trở tay kiếm gạt một cái, "choáng" một tiếng, hai món binh khí chạm nhau, và cả hai cùng lùi lại.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát mắt nhìn người lạ đầy vẻ ngạc nhiên. Có lẽ hẳn không thể ngờ đối phương của mình lại có một nội lực ghê gớm đến như vậy.

Còn người nọ cũng chấn động toàn thân không ít, song nét mặt ra sao thì không ai biết bởi khuôn lụa che ngang mặt đã cản đi tầm quan sát của người khác đối với người nọ.

Quả nhiên một bên là tay lão luyện ghê gớm, một đằng lại cao thâm kiếm pháp. Bên tám lạng, người nửa cân, ngang sức cân đồng.

Cả hai giao đấu qua lại được hai mươi chiêu cân sức, chưa bên nào chiếm được thế thượng phong.

Người nọ nôn nóng trong lòng vì sợ kéo dài sẽ bất lợi và U Hồn giáo chủ xuất hiện sẽ càng thêm rắc rối.

Nghĩ đến điều đó, y vội hét lên một tiếng, vung kiếm đâm vèo vèo luôn mấy nhát.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát từ lúc giao đấu với người lạ, hẳn có ý dò la thân thế của đối phương qua các chiêu kiếm. Song hẳn nhận ra một điều là địch thủ của mình rất dè dặt và tinh khôn khi sử dụng kiếm pháp, không hề để lộ ra một chút sơ hở nào cho gã nhận đoán được mình là ai.

Thủy chung là Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vẫn mù tịt về đối thủ, nhưng có một điều mà hẳn còn nhận ra được là kiếm pháp của địch thủ chẳng có gì cao siêu lắm, toàn là những đường kiếm đơn giản.

Thật ra Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát đâu có ngờ, sở dĩ người nọ ra tay đánh mấy thế kiếm sơ sài là vì không muốn đem sử dụng tuyệt học ra để giao đấu, bởi như vậy sẽ bị lộ chân tướng.

Bằng lòng với suy nghĩ của mình, Kim Ma Ngân Tiêu bèn hừ lên một tiếng rõ to, thanh đao liên tiếp phản công và dùng các thế đánh của mình vây hãm đối thủ.

Người nọ cười khẩy, vung thanh kiếm hoa lên một đường. Ánh kiếm mờ ảo tựa như một vòng tròn bằng bạc ánh quang.

Nam Cung Bát giật mình lùi lại rồi nghĩ bụng:

"Mình quen sử dụng Tiêu để giao đấu, nếu dùng binh khí không quen dễ bị đối phương khống chế."

Nghĩ xong, hẳn ném cây đao qua một bên, đồng thời rút cây tiêu bằng vàng pha với loại thép tốt cầm tay, rồi múa một vòng.

Tiêu phong vút nghe rợn cả tai.

Người nọ bèn thốt:

- Tại hạ nghe nói các hạ nổi danh cũng nhờ cây tiêu này, hay là hôm nay để cho tại hạ hân hạnh được xem qua Tiêu pháp của các hạ được không?

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát gần giọng:

- Tại hạ sẽ làm cho các hạ vừa lòng.

Lời nói vừa dứt, đã thấy chiếc tiêu trên tay Nam Cung Bát xoay tròn đánh tới.

Đường tiêu múa ra mỗi lúc một mau lẹ, gã thi triển Tung phong tiêu pháp, chỉ thấy những luồng kim quang lấp lánh bao vây lấy người nọ trong vòng ánh tiêu.

Bấy giờ người nọ mới thấy rõ sự lợi hại của tiêu pháp Nam Cung Bát, bèn nhủ trong đầu:

"Thảo nào giang hồ không đặt ngoại hiệu Kim Ma Ngân Tiêu, thật xứng đáng với danh hiệu đó."

Người nọ thấy mắt mình như hoa lên, cứ tưởng như có hàng mười mấy cây tiêu từ bốn mặt tám phương phóng đến tới tấp.

Người lạ bèn vội vung kiếm thành đường vòng tròn để bảo vệ thân thể. Vận dụng nhãn lực quan sát đường tiêu của đối phương.

Vừa đánh vừa nghĩ cách thoát thân, người nọ bất thành linh lùi lại, đột ngột xoay người một cái, tay trái ném ra một vật gì đó, rồi nắm lấy tay Tống Kim Bình lao về phía con lộ nhỏ sau sân.

Kim Ma Ngân Tiêu thấy đối phương ném ra một vật, thoát đầu ngõ đối phương dùng ám khí. Nhưng khi thấy một lớp bụi màu đen như bụi than tỏa ra, hấn lập tức la to cảnh báo cho đám môn đồ biết.

- Khổng Mê U Hương Phấn! Tránh mau.

Cả đám môn đồ không ai bảo ai, mạnh người nào người nấy lo tìm chỗ nhảy đi.

Chừng khi khói tan hết nhìn lại, Tống Kim Bình và người lạ đã chạy mất. Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát vội vàng quát:

- Đuổi theo mau, không được để cho bọn chúng thoát.

Tất cả hòa nhau phóng qua con đường mòn, chạy đuổi theo phía sau.

*

* *

Nói về Thiên Trung sau khi Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bát Thiêu dẫn Chu Thát Thát đi rồi, vết thương nội tạng làm chàng ngất lịm đi. Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu,

chàng dần dần hồi tỉnh, tựa hồ vừa trải qua cơn ác mộng. Toàn thân chàng bị đè áp đến khí huyết cũng không lưu thông.

Thiên Trung giương mắt lên nhìn thì thấy tối đen như mực, chân tay mình mảy đau đốn như dằm, trong lòng hội hộp dị thường.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta chết rồi ư? Bây giờ thành ma chứ không phải là người nữa. Ta hiện ở âm phủ chứ không còn ở dương gian?

Hồi lâu chàng gượng ngồi dậy, dụi mắt mấy lần ra nhìn thấy mình còn ở bên ngoài sân của ngôi chùa. Bốn bề một màu tối om, chàng biết là đang đêm khuya.

Ở nơi hoang vu, sơn dã Thiên Trung chỉ nghe tiếng côn trùng rên rỉ, mà tuyệt không có tiếng người.

Giữa lúc ấy một mảnh trăng từ trong đám mây đen ló ra. Ánh trăng ảm đạm chiếu mấy bóng cây là trên mặt đất. Làn gió thổi cành lá rung rinh, tưởng chừng như quỷ ma đang tìm người mà hù dọa.

Thiên Trung nghe trống ngực đập thình thình, đầu vẫn còn đau nhức như búa bổ. Chàng lồm cồm bò đến cạnh một gốc cây, thò tay ra vịn vào cành để đứng thẳng người lên.

Chàng nghe tiếng ếch kêu inh ỏi từ các bụi cây gần đó vọng vọng vọng lại, đột nhiên chàng cảm thấy nổi thê lương tịch mịch rồi không nhin được, chàng bật khóc lên. Chàng la thầm:

"Trương Thiên Trung hỏi Trương Thiên Trung, sao cuộc đời người lận đận đến như vậy? Thân thế ra sao cho tới ngày hôm nay vẫn chưa rõ ràng. Võ công lại vô dụng, nếu không nhẫn nại để lọt vào tay bọn ác ôn sẽ tan xác ngay thì thù nhà làm sao rửa sạch."

Than thân trách phận một hồi, sau đó Thiên Trung lẩm lũi bước đi trong đêm gió lạnh lẽo.

*

* *

Thiên Trung đi tới lúc trời sáng.

Ánh dương quang chiếu vào mặt làm chàng hoa cả mắt. Chàng cũng không biết mình đã ở đâu và làm gì trong lúc này. Ngẩng đầu nhìn đến thì thấy mình đang rảo bước vào một thị trấn khá đông dân cư. Thiên Trung không biết đây là đâu.

Chàng bèn bước tới gần một đại hán đang đi đường kia, rồi hỏi:

- Vị huynh đệ, xin cho biết đây là đâu vậy?

Gã đại hán đang vác một đồng củi to trên vai nhìn Thiên Trung với cặp mắt dò xét.

Thiên Trung mặt mày lem lốt, quần áo bẩn thỉu. Hắn bèn xô chàng một cái:

- Tên ăn mày này tránh ra cho ta đi, hôi hám quá.

Nói đoạn gã đại hán gánh củi bỏ đi.

Bây giờ Thiên Trung mới chịu nhìn xuống thân người của mình. Chàng mới cảm nhận lời nói của gã vừa rồi là đúng.

Đi thêm một đoạn nữa, Thiên Trung gặp một lão già gánh rau cải, chàng bèn vòng tay lễ phép hỏi:

- Đại thúc, xin cho vấn bối được hỏi đây là nơi nào vậy?

Lão nhân nhìn chàng hty không có vẻ gì là ác ý, vả lại thấy chàng vòng tay thi lễ nên cũng không ngại, trả lời:

- Chú em bộ từ xa mới tới chốn này hay sao mà không biết đây là đâu?

Thiên Trung thật thà đáp:

- Thật sự vấn bối từ xa mới tới nên không rõ, mong đại thúc hướng dẫn giùm.

- Đây là trấn Vũ Hán, huyện Tiêu Điều thuộc phủ Nam Xương.

Thiên Trung cúi đầu bái chào một cái:

- Đa tạ đại thúc đã chỉ giùm.

Nói đoạn bỏ đi. Thiên Trung vừa đi vừa nhủ thầm:

"Mình tìm một tửu điểm nào đó vào ăn uống nghỉ ngơi, lấy lại sức. Sau đó sẽ hỏi đường đến U Hồn Cốc cũng chưa muộn."

Nghĩ đoạn chàng tìm một quán bước vào, mua lấy một bộ y phục khác để thay đổi. Tắm rửa, thay đổi quần áo xong, Thiên Trung mới tìm một tửu điểm.

Chàng tìm một bàn cạnh cửa sổ để dễ quan sát bên ngoài lẫn bên trong tửu điểm.

Thiên Trung gọi thức ăn và đồ nhắm cùng một bình rượu to.

Sau khi gã tiểu nhị mang thức ăn ra, chàng bèn lên tiếng:

- Tiểu nhị ca này, cho tại hạ được hỏi?

- Khách quan cần chi?

Thiên Trung bèn hỏi:

- Không biết từ đây tới Lâm Tri thì đi như thế nào?

Gã tiểu nhị vội đáp:

- Khách quan muốn hỏi lối đi về Lâm Tri? Nếu vậy muốn đi đường thủy thì xuống thuyền đi ngược dòng Trường Giang, qua Hồ Nam, Hồ Bắc, vượt qua dãy Tam Giáp là đến. Nếu đi đường bộ thì trước hết đến Hồ Nam, vượt qua biên giới Xuyên Tương, rồi

đến Lâm Tây, đường này đi lại khó khăn, thường thường mấy chục dặm không có nhà cửa.

- Cảm ơn tiểu nhị ca.

Nói đoạn, gã tiểu nhị cúi chào Thiên Trung một cái rồi bỏ vào bên trong.

Thiên Trung rót rượu ra chung đưa lên định uống chợt nghe có tiếng đàn từ đâu đó vọng lại và tiếng hát cất lên:

Tích nhân dĩ thừa Hoàng Hạc khứ,
Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu.
Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản,
Bạch Vân thiên nhai không du du.
Tình duyên Lịch Lịch Hán dương thụ,
Phương thảo thê thê Anh Vũ Châu.
Nhật mộ hương quan hà xứ thị,
Yên ba giang thượng sử nhân sầu.

Tạm dịch là:

Người xưa cưỡi hạc đã bay xa,
Hoàng Hạc lâu không vẫn chốn này.
Mây trắng ngàn năm lơ lửng mãi,
Hạc vàng một tếp khuất trùng ngay.
Hán dương sông tạnh cây phôi sắc,
Anh Vũ cồn xa cỏ mọc đầy.
Chiều muộn quê nhà đâu khuất bóng,
Trên sông khói sóng gợi buồn thay.

Thiên Trung xoay đầu nhìn lại nhận ra tiếng đàn và tiếng hát được phát ra từ phía cuối phòng.

Ở đấy có một bực cao, trên đó có chiếc bàn dài và đặt trên đó một cây đàn tỳ bà. Người vừa khảy đàn vừa hát là một cô gái độ tuổi mười sáu. Nét mặt của nàng đượm một vẻ ưu sầu man mác.

Lời ca tiếng đàn vừa dứt, mọi người vỗ tay tán thưởng.

Thiên Trung nghe hai người ngồi bàn kế bên bàn tán.

Người kia nói:

- Vị cô nương này không biết từ đâu đến đây hai hôm nay, ca hát giúp vui cho tửu điểm này, nhờ vậy mà đông khách như thế này.

Người nọ cũng thốt:

- Trông vị cô nương đó cũng dễ coi, không biết con cái nhà ai mà khổ sở như vậy?

Người kia lại nói:

- Dẫu sao cô nương ấy cũng ca hay đàn giỏi, ở lại tửu điểm này sẽ không chết đói đâu.

Người một câu làm câu chuyện thêm rôm rã.

Thiên Trung nghe vậy bèn nhìn kỹ cô gái lần nữa. Chàng thấy cô gái thân hình mũm mĩm, nước da bánh mật. Tuy khuôn mặt chẳng có gì xuất sắc song cũng dễ nhìn, dễ thương.

Chợt có một gã ngồi ở gần bàn nơi cô gái, hắt tu một hơi rượu rồi đưa tay lên chùi mép, nổi lên một tràng cười ha hả. Hắn cất giọng:

- Vị cô nương này bấp thịt nở nang trông cũng vừa mắt đại gia lắm. Hãy sang đây, hầu tiếp cho ta đàn tràng, rồi đại gia sẽ không bạc đãi đâu.

Nói rồi bật cười ha hả to hơn lúc nãy. Tánh khí của gã này làm cho nhiều người có mặt ở tửu điểm lấy làm khó chịu. Nhưng chẳng ai tỏ cử chỉ gì hết, bởi thật ra, dù gì cô gái đối với họ cũng chẳng quan hệ gì, xen vào chỉ có rước họa vào thân, nên im lặng là thượng sách.

Riêng Thiên Trung vốn tánh cương trực, ngay thẳng cho nên thấy thái độ ngông cuồng của gã đang thì tức giận đầy ruột, giơ tay đánh mạnh xuống bàn nghe chát một tiếng, rồi quát hỏi:

- Con chó dui ở đâu sao lại hống hách ngang tàng?

Hai gã ngồi bàn gần Thiên Trung thấy chàng nói vậy, bèn nhìn sang rồi nói khể:

- Huynh đài sao liều quá, có biết hán tử đó là ai không?

Còn gã đại hán nghe có người chửi mình là con chó dui thì tức lắm. Hắn nhìn qua Thiên Trung một cái rồi hơi ngẩng người ra một chút, sau đó mới quát:

- Tên công tử bột kia, ngươi vừa thóa mạ ai đó?

Sở dĩ mà gã đại hán sau khi nhìn qua Thiên Trung rồi hơi ngẩng người đi một chút và gọi chàng là công tử bột là bởi nguyên Thiên Trung có nét mặt sáng, lại mày thanh mắt phụng, vẻ người xinh đẹp khác thường, chẳng khác gì là một cô gái giả trai. Chính vì vậy nên gã nọ mới nói như vậy.

Nghe gã hán tử gọi mình là công tử bột, Thiên Trung lại càng không dần được sự tức giận. Chàng giận đến nổi đỏ bừng cả hai má càng làm cho nét mặt của chàng thêm đẹp ra.

- Người vừa gọi ai là công tử bột đó, có dám lập lại một lần nữa hay không?

Gã hán tử nhìn mặt Thiên Trung, thì lại trêu ghẹo thêm:

- Càng nhìn mi ta càng thấy rõ không phải là đàn ông, mà nhất định là một vị đại cô nương cải nam trang. Đôi má của người lại vừa trắng lại vừa hồng, lại đây cho ta hôn một cái vào má có hay hơn không?

Thiên Trung bật dậy, chỉ tay vào mặt gã đại hán, chàng hét to:

- Quân chó má, người dám mạ lị Thiên Trung này hay sao? Ta sẽ dạy cho mi một bài học để nhớ đời.

Nói dứt, chàng đánh mạnh tay xuống bàn, làm chung rượu bị đẩy bật lên cao ngang tầm tay, thuận đà chàng bèn phất nhẹ tay một cái. Một luồng kinh phong đã ào ra đẩy chiếc ly bay về sang chỗ gã đại hán.

Thế đánh của chàng tuy trông rất nhẹ nhàng nhưng kỳ thực chứa bên trong một nội lực thâm hậu.

Mọi người trong tửu điểm nhìn cách của chàng ra tay, ai cũng biết chàng là tay võ công lợi hại. Họ nhìn không chớp mắt, cứ như bị thôi miên.

Về phần gã hán tử thấy Thiên Trung chỉ hất nhẹ tay thôi mà chung rượu đã bay sang phía gã cực lạ. Không dám chậm trễ, liền vung cây đại đao lên, chém ra một đường vừa lúc ly chạm vào lưỡi đao nghe "choang" một cái.

Khuỷu tay của gã tê rần, cơ hồ đứng không muốn vững. Còn chung rượu không hề tràn gì mà còn đổ úp vào mặt gã, làm rượu đổ tràn lên cả mặt.

Được dịp đám thực khách cười rộ lên.

Gã đại hán trừng mắt nhìn một cái, làm trận cười bị gián đoạn.

Tên tiểu nhị lúc nãy Thiên Trung hỏi thăm đường lật đật chạy tới chỗ gã đại hán. Hắn khuyên lơn:

- Xin đại gia bỏ qua cho. Vị huynh đài này từ xa mới tới nên không biết đại gia là ai.

Đang lúc giận lại có người kể bên, gã đại hán chẳng nói tiếng nào, túm lấy ngực áo gã tiểu nhị rồi hét lên một tiếng, nhắc bổng hắn lên và ném qua dây bàn đằng kia.

Tội cho tên tiểu nhị chẳng khác hòn đá, bị người ta cầm vút đi. Hắn bay nhào tới xô ngã luôn mấy chiếc bàn và số người ngồi ở đó, làm tất cả ngã dồn đống một chỗ.

Gã đại hán vung đại đao nhảy bổ về phía Thiên Trung, khí thế rất là hung hăng, làm mọi người đều lo ngại cho chàng.

Chờ gã đại hán đến gần, Thiên Trung xoay người một cái, sử dụng Ảo ảnh ma pháp biến đâu mất.

Gã đại hán chém xuống một đao lở đà chơi với, thanh đại đao cắm sâu vào chiếc bàn hơn phân nửa.

Đám thực khách bỗng dừng thấy Thiên Trung biến mất thì có người la lên:

- Ái chà! Không lẽ ban ngày lại có yêu ma xuất hiện? Mới đó mà biến mất rồi.

Riêng gã đại hán thì nửa phần thì thẹn, nửa phần lại sợ. Hắn lo sợ bởi biết rằng hôm nay gặp phải cao thủ lợi hại, còn thẹn là vì từ bấy lâu nay nơi gã hùng cứ đều nề oai danh của y, thế mà hôm nay lại làm trò cười cho mọi người. Thử hỏi mặt mũi còn để ở đâu.

Gã hán tử vận lực để rút thanh đao ra nhưng sớ gỗ khá chắc chắn làm gã không sao rút ra được.

Bùng giận hắn hét lên một tiếng, vung tay trái dấm mạnh lên mặt bàn một cái làm chiếc bàn vỡ đôi.

Đám khách quan trông thấy, ai cũng le lưỡi lắc đầu, ngồi cúm rúm lại. Sức mạnh của gã đại hán có phần nào làm cho họ lo lắng giùm Thiên Trung.

Về phần Thiên Trung, sau khi trở thuật Ảo ảnh ma pháp thoát đi. Rồi nhìn thấy gã hán tử tay không đập vỡ chiếc bàn, trong lòng chàng cũng mẩn phục, song thái độ hống hách của gã làm cho chàng khó chịu.

Lập tức Thiên Trung trở thuật khinh công đáp xuống sau lưng đối phương.

Gã hán tử nghe tiếng gió lộng phía sau vội nhanh chóng xoay người lại, tay phải vung đao lên toan chém ra một nhát nhưng hắn đã chậm hẳn Thiên Trung một bước.

Ngọn độc cước của chàng tạt vào má phải của đối thủ làm hắn liểng xiểng chưa kịp đứng vững đã bị chàng bồi thêm một cước nữa. Lần này gã đại hán chẳng khác nào con điều giấy đứt giây, bay nhào tới tận cửa quán.

Gã đại hán giận run cả người, hắn chống đao đứng dậy quát mắt nhìn Thiên Trung rồi nói:

- Gã tiểu tử kia, người giỏi lắm. Có giỏi thì chờ ta, nhất định đại gia đây sẽ trở lại tìm người.

Thiên Trung vòng tay:

- Tại hạ sẵn sàng chờ các hạ.

Gã hừ một tiếng rồi vác đao quay lưng bỏ đi thẳng.

Thiên Trung bèn xoay lại nhìn tới chỗ cô gái ngồi đàn thì nàng đã đi đâu mất. Chàng cười xòa một tiếng rồi trở lại bàn của mình tiếp tục uống rượu.

Hai người khách ngồi gần đó lại bàn tán. Người kia nói:

- Không dè thiếu hiệp này coi nhỏ người vậy mà sức lực siêu phàm, thật là đáng phục.

Người nọ thốt:

- Chưa bao giờ đệ cảm thấy sướng mắt như hôm nay, cái gã Giăng Hoài Vũ kia bấy lâu hà hiếp mọi người, bây giờ có lẽ ê mặt lắm.

Người kia lại nói:

- Dẫu sao huynh cũng cảm thấy ngại, cái gã Giăng Hoài Vũ này có tánh tiểu nhân, chỉ sợ vị thiếu hiệp đây làm sao đề phòng được?

Người nọ lý luận:

- Sao huynh lại nói vậy. Chẳng lẽ huynh không thấy vừa rồi vị thiếu hiệp này ra tay như thế nào sao? Đúng là người của giang hồ rồi, có xá gì tên Giăng Hoài Vũ kia.

Thiên Trung ngồi nghe, chàng chỉ biết phì cười. Dẫu sao đây cũng là cách lý giải của bọn người tầm thường.

Tên tiểu nhị lúc nãy chạy tới chỗ bàn Thiên Trung, hấn vái chào chàng một cái, nét mặt vẫn còn méo xẹo. Có lẽ hầy còn đau sau cái xô trí mạng vừa rồi.

Nhìn hấn, Thiên Trung ngỡ hấn tới đòi chàng bồi thường thiệt hại, nên nhẹ nhàng cất giọng:

- Tiểu nhị ca, xin chớ bận tâm. Bao nhiêu hư hao tại hạ sẽ đứng ra hoàn trả hết.

Không ngờ hấn lại xua tay, nói:

- Đại hiệp chớ lo chuyện đó. Tiện nhân tới đây là thay mặt cho lão gia quán này nói lời đa tạ đại hiệp mà thôi.

Nghe gã tiểu nhị đổi cách xưng hô, gọi mình là đại hiệp và còn xưng là tiện nhân, bất giác Thiên Trung phì cười và lên tiếng hỏi:

- Tại sao tiểu nhị ca lại cảm ơn tại hạ?

Gã tiểu nhị đáp:

- Bởi đại hiệp không rõ, nguyên cái gã Giăng Hoài Vũ kia là người từ xứ khác tới đây. Hấn ỷ có sức mạnh chẳng coi ai ra gì, kể cả quan quân địa phương cũng còn sợ hấn. Cho nên hung hăng phách lối, gã thường vào đây ăn uống, có bao giờ trả tiền, đã vậy thích cái gì thì lấy đi cái nấy. Chúng tôi khổ sở vì hấn lắm rồi.

Thiên Trung gật gù:

- Thì ra là vậy.

Gã tiểu nhị nói tiếp:

- Lão gia tiện nhân nói hôm nay coi như bữa ăn này là thết đãi đại hiệp, không phải lo gì hết.

Thiên Trung chấp tay:

- Đa tạ tấm thịnh tình của gia chủ.

- Đại hiệp không cần khách sáo như vậy, nếu có gì sai bảo xin đại hiệp cứ gọi. Giờ cáo lui để đại hiệp dùng bữa tiếp tục.

Gã vái Thiên Trung một cái, sau đó lui đi.

Thiên Trung tiếp tục uống rượu, nghĩ ngợi mông lung.

Bất chợt nghe bên ngoài đường có nhiều tiếng la hét và náo động, chàng vội đưa mắt ra nhìn thì thấy có mấy bóng người đang rượt đuổi nhau.

Chàng giật mình khi nhận ra người chạy phía trước là ai. Chàng kêu thầm lên:

- Tống Kim Bình?

Chẳng nói thêm gì nữa, Thiên Trung lập tức phóng người bay vọt ra ngoài. Sau hai cái đạp chân vào các thân cây là chàng đã tới cạnh bên Tống Kim Bình.

Tống Kim Bình đang chạy bỗng thấy có bóng người đang lao về phía mình, nàng hốt hoảng khựng lại, và mấy người phía sau bắt kịp, có một kẻ đưa tay toan chụp lấy nàng.

Thiên Trung nhanh hơn, chàng búng mạnh ra một cái, một luồng chỉ phong trúng vào tay gã ấy nghe "bốp" một cái, làm gã lùi lại kêu lên "ái chà" một tiếng.

- Tống muội!

Tống Kim Bình nhận ra Thiên Trung, nàng mừng quá la to:

- Trương đại ca.

Hai người nắm tay nhau mừng rỡ, sau đó chàng nhìn qua bốn người đằng kia rồi nói:

- Lại cũng là người của U Hồn Cốc, các người thật quá đáng.

Hai gã đệ tử của U Hồn Cốc cùng sánh vai bước tới.

Gã Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh hất mặt thốt:

- Cũng lại là mi, khôn hồn thì đừng xen vào chuyện của bốn giáo.

Thiên Trung cười khẩy:

- Người đã từng bại dưới tay ta, sao còn lớn tiếng khua môi múa mõ?

Bị đối phương hạ nhục, Bạch Ứng bưng giận:

- Đừng ỷ mình có một chút võ công rồi ngênh ngang, chẳng coi ai ra gì.

Thiên Trung gắt giọng:

- Tại hạ cũng có ý tới U Hồn Cốc để hội kiến với U Hồn giáo chủ và rước Tống muội. Hôm nay không hẹn mà gặp, nhưng vậy khỏi mất công chi nữa.

Thanh Ưng Quách Phú Lương chỉ tay vào mặt Thiên Trung, quát một tiếng:

- Nói như vậy nghĩa là người muốn xen vào chuyện của bốn giáo chẳng?

Thiên Trung cười lạt:

- Không còn cách nào hơn.

Thanh Ưng nhú mày, gắt giọng:

- Được, ta sẽ cho mi toại nguyện.

Dứt lời, gã xông lên, thanh kiếm trong tay múa ra một đường Hải trào bạt sơn, khí thế khá hùng dũng. Gió từ thanh kiếm phát ra nghe vù vù.

Thiên Trung trở gót, rồi vọt người bay đi như cánh én chao liệng giữa trời xuân, dễ dàng tránh khỏi thế đánh của đối thủ.

(thiếu 4 trang)

Cô gái cười tươi:

- Thiếu hiệp đừng nói gì, lo điều trị vết thương đi, mọi chuyện để tiểu nữ lo.

Thấy có người phá đám, gã Bạch Ưng quát to:

- Con nha đầu kia sao lại nhiều chuyện như vậy?

Cô gái nhả nhận thốt:

- Vị huynh đài này đã ra ơn cho tại hạ một lần, nên kẻ mang ơn không thể làm ngơ được. Mong hai vị bỏ qua.

Thanh Ưng xua tay:

- Bỏ qua, sao người nói nghe dễ dàng như vậy?

Cô gái nhượng mày:

- Không lẽ nhị vị muốn động thủ chăng?

- Còn phải hỏi.

Bạch Ưng vừa dứt lời đã thấy mắt mình hoa lên và nhận ra cô gái đứng trước mặt mình rồi. Hấn kinh hoàng chưa kịp thối lui đã nghe bốp một cái, má trái của gã đã bị trúng một quyền của đối phương.

Thấy vậy, Thanh Ưng liền nhào tới nhưng hấn cũng chưa kịp xuất thủ là đã lãnh luôn một đá vào bụng, chới với thụt lùi ra sau.

Cô gái toan ra tay đánh tiếp, bất thần dừng lại vì có tiếng và nổi lên.

Thiên Trung cũng nhận ra điều đó, chàng lắng nghe và đoán ra rằng tiếng tù và này chắc chắn ở cách xa đây, phải có hơn vài dặm đường, nhưng thanh âm phát ra nghe rất lớn, chứng tỏ người sử dụng nó đã dùng nội công thổi vào tù và, đưa tiếng vọng đi rất xa. Điều này cho thấy nội lực của người này cao thâm uyên bác.

Về phần cô gái, nghe tiếng tù và thì sắc mặt thay đổi, bèn bay vọt tới chỗ Thiên Trung và Tống Kim Bình, nói khẽ:

- Tiểu nữ cam thất lễ!

Nói dứt tay nàng đã phát một cái, liền điểm vào Trung phủ ở bả vai Thiên Trung và Tống Kim Bình, sau đó cặp lấy hai người bên hông mình, phóng người trở thuật khinh công bay vọt đi.

Hai gã đệ tử U Hồn Cốc tự dưng thấy cô gái nghe tiếng tù và thì bỗng nhiên lật đật bỏ đi, bọn chúng cũng lấy làm lạ lắm. Rồi còn thấy cô gái cặp Thiên Trung cùng Tống Kim Bình đi, cả hai giật mình toan đuổi theo, song vừa trúng đòn của đối phương hãy còn đau. Vả lại nhìn thuật phi hành của cô gái, chúng biết mình chẳng thể nào đuổi theo nên chỉ còn biết đứng đờ mắt nhìn theo.

Nói về cô gái, sau khi điểm vào huyệt của Thiên Trung và Tống Kim Bình rồi ẵm hai người phóng đi, cứ nhắm hướng khu đồi thông mà đi tới.

Về phần Thiên Trung dù bị điểm huyệt, song đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Chàng bụng bảo dạ:

"Cô gái này là người của môn phái nào, tuổi tác tuy còn nhỏ mà công lực cao thâm đến như vậy, và tại sao vào làm ca nhi cho tửu điểm?"

Chàng suy nghĩ mãi nhưng không tìm ra câu trả lời.

Chạy được một lúc, cô gái bèn dừng lại trước một khu đất rộng, sau đó đặt Thiên Trung cùng Tống Kim Bình xuống, rồi giải thông huyệt đạo.

Thiên Trung lấy làm lạ, liền hỏi:

- Cô nương tại sao lại đưa tại hạ tới đây? Và có thể cho biết tôn danh quý tánh.

Cô gái chỉ cười tươi và đáp:

- Thiếu hiệp đừng thắc mắc vội, một lát nữa sẽ rõ mọi chuyện.

Ngay lúc đó liền có mấy bóng người ở sâu trong rừng thông đang đi đến chỗ của họ.

Một người trong bọn vừa đi vừa nói:

- Oanh nhi đã về rồi đó sao?

Thanh âm người này nghe rất lớn và thật rõ, tuy vẫn còn ở xa mà tiếng nói không hề dứt đoạn bởi đang chạy. Lời nói vừa dứt thì nhóm người này cũng vừa tới nơi.

Cô gái được gọi là Oanh nhi bèn cúi đầu vái chào mấy người mới tới:

- Oanh nhi cúi chào nghĩa phụ và lão thái quân.

Thiên Trung và Tống Kim Bình bèn đưa mắt nhìn về phía mấy người nọ. Chỉ riêng Thiên Trung là nhận ra một người mà cô gái Oanh nhi gọi là nghĩa phụ.

Người này chẳng ai xa lạ, chính là Cước Vi Bộ Tam Môn Khách.

Chàng vội bật thốt:

- Là các hạ đây sao?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách bèn vòng tay:

- Trương thiếu hiệp, chúng mình lại gặp nhau.

Thiên Trung nhìn qua người đàn bà, chàng nhận xét người này có dáng cao nghêu cao nghêu như cây tre đầu làng, đã vậy bà ta lại búi mái tóc cao càng làm cho dáng của bà như cao hơn một chút. Duy có đôi mắt của bà là rất tinh anh, sáng một cách lạ thường.

Thiên Trung bèn cất giọng:

- Lão bà đây có phải là Huyết Thủ Bà Bà?

Lão nhân nghe Thiên Trung gọi mình lão này lão nọ thì nét mặt không vui, liền quát mắt quát:

- Người vừa gọi ai là lão bà đó?

Thiên Trung giật mình chẳng hiểu đã sai phạm điều gì làm Huyết Thủ Bà Bà phải giận như vậy, bèn đưa mắt sang nhìn Cước Vi Bộ Tam Môn Khách.

Nguyên Huyết Thủ Bà Bà từ xưa đến nay vốn bao giờ cũng cho rằng mình là một con người thật đẹp cho nên bất cứ ai gọi bằng lão thì rất ghét.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lật dật cất giọng:

- Nương nương bớt giận, Trương thiếu hiệp vì không biết nên mạo phạm.

Nói đoạn nhìn qua Thiên Trung, nói tiếp:

- Trương thiếu hiệp quả nhiên đoán không lầm.

Huyết Thủ Bà Bà bây giờ mới chịu lên tiếng hỏi:

- Người là Trương Thiên Trung?

- Dạ, chính là vãn bối.

Huyết Thủ Bà Bà lại nói:

- Là người làm hư lưới Bạch cước mã của ta đó chứ gì?

Thiên Trung vòng tay:

- Thật ra tại hạ không phải là người làm hư lưới Bạch cước mã. Câu chuyện ra sao có lẽ Cước Vi Bộ Tam Môn Khách đã bẩm báo với Huyết thủ nương nương.

Nghe Thiên Trung gọi lại mình là nương nương thì mát dạ, bà gạt gù đầu giọng nói phần nào nhẹ đi.

- Nhưng người đã nhận thay cho con bé kia thì coi như là do người làm vậy.

Thiên Trung bèn nói:

- Cứ cho là vậy đi, nhưng văn bối đã có hẹn với Cước Vi Bộ Tam Môn Khách một tuần nữa sẽ đến Hồi Chi Cốc bái kiến nương nương. Sao chưa gì lại đến bắt về đây?

Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:

- Sở dĩ ta cho Oanh nhi tới Vũ Hán đón người là vì có một chuyện muốn hỏi người.

Thiên Trung lấy làm lạ hỏi:

- Giữa văn bối và nương nương từ trước đến nay đâu có mối quan hệ, thì sao lại có chuyện để hỏi?

Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:

- Ta nghe Tam Môn Khách thuật lại người họ Trương và biết Ảo ảnh ma pháp?

Tống Kim Bình xen vào:

- Huyết Thủ Bà Bà... nương nương không lẽ có quan hệ với Trương ca hay sao?

Bây giờ Huyết Thủ Bà Bà mới chịu ngó qua nàng một cái, rồi nói:

- Cô nương đây là ai?

- Tiểu nữ là Tống Kim Bình...

Huyết Thủ Bà Bà đưa tay ngăn lại:

- Có phải cô nương là hài tử của Tống Tiểu Ngọc?

Tống Kim Bình vội hỏi:

- Thì ra nương nương có biết qua lệnh mẫu nữa sao?

Bỗng dưng Huyết Thủ Bà Bà bật cười khanh khách:

- Quan Hi Vương thì ta có lạ gì đâu.

Nghe Huyết Thủ Bà Bà có vẻ hơi lạc đề, Thiên Trung liền lên tiếng:

- Huyết Thủ Bà Bà lúc này có đề cập đến Ảo ảnh ma pháp và họ Trương của văn bối, không hiểu là có chuyện gì?

Huyết Thủ Bà Bà gật đầu:

- Ảo ảnh ma pháp là lối khinh công tuyệt kỹ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, nếu người biết nó chắc phải là môn đồ của lão.

Thiên Trung thừa nhận:

- Quả nhiên nương nương có đôi mắt tinh tường. Kiếm Thần là gia sư của văn bối.

Bất chợt Huyết Thủ Bà Bà nhìn sang Oanh Oanh hỏi:

- Oanh nhi, lúc này dường như cháu có ẩu đả với ai thì phải?

Oanh Oanh đáp:

- Lúc này Trương huynh bị bọn người của U Hồn Cốc vây đánh nên tiểu diệt ra tay xen vào.

Huyết Thủ Bà Bà nhú mày lắm bầm:

- Nếu ngươi là môn đồ của Kiếm Thần thì tại sao U Hồn giáo chủ lại vây bắt ngươi?

Thiên Trung lấy làm lạ, đưa mắt nhìn Kim Bình, sau đó nhìn qua Huyết Thủ Bà Bà hỏi:

- Nương nương nói vậy không lẽ văn bối và U Hồn giáo chủ có mối quan hệ với nhau hay sao?

- Gần như là có thể nói như vậy.

Nghe Huyết Thủ Bà Bà phần nào thừa nhận điều đó khiến Thiên Trung lấy làm lạ.

Chợt chàng nhớ ra trước đây khi giao đấu với U Hồn giáo chủ, chàng còn nhớ hẳn ta có nói câu "mình là người một nhà".

Lúc ấy chàng không hiểu được ngụ ý của U Hồn giáo chủ, bây giờ nghe Huyết Thủ Bà Bà xác nhận như vậy, Thiên Trung đâm ra nghi ngờ, bèn hỏi:

- Thật ra giữa văn bối và U Hồn giáo chủ có mối anh hùng ra sao?

Huyết Thủ Bà Bà lắc nhẹ đầu:

- Ta cũng không rõ lắm, vì bên trong có nhiều bí ẩn mà ta không hiểu nhiều.

Thiên Trung liền nói:

- Nương nương có nói tới gia sư của văn bối, chắc ít nhiều gì cũng biết về gia sư?

Huyết Thủ Bà Bà cười xòa:

- Ta còn lạ gì Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo.

Thiên Trung mừng rỡ liền hỏi:

- Vậy nương nương có thể kể về gia sư cho văn bối nghe được chăng?

Huyết Thủ Bà Bà hứ một tiếng:

- Lão Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo ấy thì có gì để kể chứ!

Nghe Huyết Thủ Bà Bà nói vậy, mặt Thiên Trung xụ xuống liền. Rồi tự dựng lồng ngực chàng lại nói đau làm chàng khom người lại đau đớn.

Tống Kim Bình hốt hoảng:

- Trương ca làm sao vậy?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách cũng hỏi:

- Trương thiếu hiệp bị nội thương chăng?

Oanh Oanh cất giọng:

- Lúc này Oanh nhi cũng thấy Trương huynh đang giao đấu với giáo đồ U Hồn Cốc, chợt cũng co rúm như thế này.

Huyết Thủ Bà Bà đang đứng bèn lắc người một cái, Thiên Trung chưa kịp định thần thì đã thấy Huyết Thủ Bà Bà ở sát một bên.

Bà đưa tay bắt mạch tay của Thiên Trung lắng nghe. Thoắt một cái đã rút tay lại phóng người trở về chỗ cũ.

Huyết Thủ Bà Bà chấp hai tay sau lưng, nét mặt tỏ ra dăm chiêu nghĩ ngợi.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lấy làm lạ liền hỏi:

- Nương nương, Trương thiếu hiệp làm sao vậy?

Giọng trầm và ấm, Tống Kim Bình lên tiếng:

- Nếu tiểu nữ đoán không lầm thì Trương ca đã trúng Ứng Vương thần đơn.

Huyết Thủ Bà Bà xoay người lại nhìn Kim Bình, bà tỏ ra ngạc nhiên:

- Cô nương cũng biết loại độc đó hay sao?

Tống Kim Bình bắt mạch tay cho Thiên Trung xong, nàng bỏ tay xuống đáp:

- Tiểu nữ bắt mạch tay cho Trương ca, nghe máu huyết dường như luôn đi ngược trở về tim. Trước đây tiểu nữ cũng có nghe thân mẫu vài lần đề cập đến loại độc này.

Huyết Thủ Bà Bà gật đầu nói:

- Kiến thức của cô nương cũng sâu rộng đấy. Quả nhiên người trúng Ứng Vương thần đơn sẽ có cảm giác choáng váng, khó chịu và lại cảm thấy rằng khí huyết cứ dồn về tim.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách xen vào:

- Nghe nói người trúng loại độc đó cứ mỗi lần vận công sẽ đau ran vùng ngực.

Thiên Trung gật đầu:

- Thảo nào cứ mỗi lần vận bối đề tụ chân khí là lồng ngực lại đau buốt.

Huyết Thủ Bà Bà cau mày:

- Thường kẻ trúng độc này chỉ cần vận lực vài lần sẽ bị vỡ tim mà chết. Tại sao người vẫn còn giữ được cái mạng?

Thiên Trung thật thà kể:

- Vận bối nhờ được Đường môn phu nhân dùng Côn La thần công dồn ép chất độc lại, không cho phát tán. Nhưng sau hai tháng nếu không có thuốc giải thì...

Tống Kim Bình bật cười thốt:

- Trương ca, ca ca không thể chết được. Bằng mọi cách muội phải cứu cho bằng được ca ca.

Huyết Thủ Bà Bà thở dài ra một tiếng rồi chép miệng:

- Nghĩ cũng lạ, Ứng Vương thần đơn là độc của Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng, nhưng lão đã biệt tích khá lâu, chẳng lẽ...

Thấy Huyết Thủ Bà Bà nhìn mình đăm đăm, Thiên Trung liền nói:

- Văn bối bị Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình hạ độc.

Huyết Thủ Bà Bà trở mặt nuống cao đôi chân mày tỏ ra hết sức ngạc nhiên nhìn Thiên Trung.

- Doãn Chí Bình biết cách hạ độc, không lẽ hắn có liên quan tới Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng.

Thiên Trung lên tiếng:

- Văn bối có nghe Đường môn Tứ Xuyên nói về điều này. Nhưng tại sao Doãn Chí Bình biết cách hạ độc thì dường như họ cũng không rõ.

Quan hệ im lặng lắng nghe, giờ mới cất giọng hỏi:

- Thái quân lúc nãy có nói Trương huynh và Doãn Chí Bình có mối liên hệ, rồi giờ lại nói hắn cũng có thể có liên hệ với Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng. Thật ra chuyện này phải được hiểu như thế nào?

Tống Kim Bình tán đồng, tiếp lời:

- Tiểu nữ cũng lấy làm lạ về vấn đề này.

Huyết Thủ Bà Bà chậm rãi đáp:

- Ta chẳng giấu người, Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng và Kiếm Thần Lô Nhất Bảo cùng bá sư học võ. Họ là đồng môn sư huynh đệ, và La Vô Vọng là đại huynh của Lô Nhất Bảo.

Thiên Trung giật mình:

- Như vậy Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng là sư bá của văn bối sao?

Huyết Thủ Bà Bà gật đầu:

- Dĩ nhiên.

Tống Kim Bình xen lời:

- Như vậy Trương ca có hy vọng được cứu sống rồi.

Tam Môn Khách nói:

- Nhưng Vô Địch Bất Khả Bại La Vô Vọng tuyệt tích giang hồ trên năm mươi năm nay, hy vọng thật mong manh.

Thiên Trung thốt:

- Tại sao chưa bao giờ văn bối nghe lệnh sư nhắc tới chuyện này?

Huyết Thủ Bà Bà lắc đầu:

- Về vấn đề này ta cũng không rõ. Ta chỉ nhớ có một lần nhưng đã rất lâu. Lần ấy ta đến chỗ Lôi Nhất Bảo thì bắt gặp một chuyện.

Thiên Trung nóng lòng giục:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nương nương hãy kể mau đi.

Huyết Thủ Bà Bà thở khì ra bằng mũi, đôi mắt nheo lại như nhớ về xa xôi:

- Lần ấy ta bắt gặp La Vô Vọng cùng Lôi Nhất Bảo tranh cãi nhau về chuyện gì đó rất là sôi động. Nhưng rất tiếc khi thấy ta thì họ không bàn đến nữa. Chỉ nghe Lôi Nhất Bảo nói rằng: "Nếu đại ca nhất định làm chuyện ấy thì từ nay đệ mặc đại ca làm gì, không hề quan tâm tới nữa."

Tam Môn Khách cũng lộ vẻ thắc mắc, hỏi:

- Thế La Vô Vọng có nói gì không?

Huyết Thủ Bà Bà đáp:

- La Vô Vọng tánh vốn nóng nảy, khi nghe Lôi Nhất Bảo nói vậy, cái lão ấy cũng cứng đầu thật, bèn trả lời nếu vậy, từ nay việc ai nấy lo, không cần quan tâm đến nhau làm gì. Nói xong lão bỏ đi liền.

Quan hệ lại hỏi:

- Thái quân không hỏi Lôi Nhất Bảo tiền bối chuyện gì xảy ra hay sao?

- Tất nhiên là ta có hỏi, nhưng cái lão Lôi Nhất Bảo đâu có chịu nói ra. Lão chỉ thốt: "Đại ca không nghe lời ta, sau này hối hận thì đã muộn" ngoài ra lão chẳng nói gì nữa.

Kim Bình nhú mày:

- Câu chuyện cũng lạ thật.

Thiên Trung bèn hỏi:

- Năm xưa có lẽ nương nương và gia sư của văn bối qua lại rất thân tình thì phải?

Huyết Thủ Bà Bà gật đầu nói:

- Không những thân tình mà suýt chút nữa ta đã là...

Nói đến đó chợt Huyết Thủ Bà Bà nín bặt, trừng mắt nhìn Thiên Trung:

- Người định khai thác ở ta đó sao?

Thiên Trung cười xòa:

- Văn bối nào có ý đó, chỉ muốn hỏi cho rõ thêm mà thôi.

Huyết Thủ Bà Bà nói:

- Có những chuyện bây giờ chưa nói ra được, người có hỏi ta cũng không nói đâu.

Thiên Trung lại nói:

- Đã vậy văn bối xin được hỏi qua vấn đề khác.

Chàng ngưng lại một chút để xem thái độ của Huyết Thủ Bà Bà ra sao. Thấy đối phương yên lặng chàng liền thốt:

- Nương nương có hỏi tới họ Trương của văn bối, không hiểu có ngụ ý gì?

Huyết Thủ Bà Bà cất giọng:

- Vì người rất giống một người.

- Tại hạ biết nương nương nói đến ai rồi, có phải nương nương nói văn bối giống Trương Hổ Hầu?

Huyết Thủ Bà Bà lộ vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao người đoán ra được vậy?

- Văn bối không đoán mà biết bởi vì đã có rất nhiều người nói như vậy.

Huyết Thủ Bà Bà liền hỏi:

- Vậy người có phải...

Thiên Trung ngắt lời nói liền:

- Văn bối cũng không dám quả quyết, nhưng Đường môn phu nhân có nói có thể tại hạ là con trai của Trương Hổ Hầu.

Huyết Thủ Bà Bà hỏi:

- Nếu người là con trai của Trương Hổ Hầu vậy mẹ người có phải là Mộng Lan Hoa?

Nghe Huyết Thủ Bà Bà nhắc tới tên mẹ mình thì Thiên Trung mừng lắm, chàng bèn hỏi dồn:

- Thì ra nương nương cũng biết mẹ của văn bối sao?

Huyết Thủ Bà Bà không trả lời câu hỏi của Thiên Trung, bà chỉ thốt lẩm bẩm như để nói cho chính mình nghe vậy:

- Không lẽ là như vậy? Bao nhiêu năm chờ đợi ngày hôm nay đã đến.

Nhìn dáng vẻ trầm tư, lộ ra điều gì đó bất ổn nơi Huyết Thủ Bà Bà, Thiên Trung liền lên tiếng:

- Nương nương vừa nói gì thế?

Huyết Thủ Bà Bà ngẩng đầu lên nhìn Thiên Trung và hỏi:

- Người có vật gì để xác minh người là con của Trương Hồ Hầu hay không?

Thiên Trung lắc đầu:

- Văn bối không có vật gì để nói lên điều đó, đây chỉ là ý của Đường môn phu nhân mà thôi.

Huyết Thủ Bà Bà nhăn mặt tỏ ra khó chịu.

- Như vậy ta không thể nói cho người nghe một câu chuyện.

- Đó là chuyện gì?

Huyết Thủ Bà Bà gằn giọng:

- Bao giờ người chứng minh được người là con trai của Trương Hồ Hầu, thì đến lúc đó ta sẽ nói.

- Nhưng chính sư phụ đã kể lại cho biết văn bối là con của Mộng Lan Hoa kia mà?

Sau đó Thiên Trung bèn thuật lại hết những gì chàng được lệnh sự kể cho nghe về thân thế của mình. Cuối cùng chàng thốt:

- Văn bối không hề giấu giếm nường nường một điều gì.

Nhìn nét mặt của Thiên Trung, Huyết Thủ Bà Bà nhận xét trong đầu, bà tin chắc rằng chàng không dám đặt chuyện để gạt bà, nhưng bà vẫn nói:

- Ta tin người không gạt ta, song giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường, thì làm sao ta tin người được? chỉ khi nào người tự chứng minh được là hậu nhân của Trương Hồ Hầu thì ta mới nói câu chuyện đó ra.

Tống Kim Bình xen vào:

- Trương ca đã nói hết lời, nường nường vẫn một mực giữ thái độ như vậy cũng đành chịu chứ nói sao bây giờ.

Quan hệ cũng lên tiếng:

- Thái quân đừng có như vậy mà. Oanh nhi thấy Trương huynh chẳng gian dối chút nào.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách thốt:

- Oanh nhi, ở đây không có chuyện của con, đừng xen vào.

Oanh Oanh bị nghĩa phụ rầy, nàng trề môi phụng phịu. Vốn tuổi còn nhỏ nên nàng rất dễ hay hờn mát.

Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:

- Ta vẫn biết hẳn không dám gạt ta, nhưng năm xưa ta có hứa sau này hậu nhân của Trương Hổ Hầu đến và có tín vật thì ta mới tin.

Thiên Trung bèn nói:

- Đã vậy văn bối không ép nương nương nói ra làm gì. Chờ cho đến khi nào xác nhận rõ ràng văn bối là ai chừng ấy nói ra cũng không muộn màng gì.

Huyết Thủ Bà Bà gạt mạnh đầu:

- Tiểu tử, người chí khí lắm. Bình sinh ta rất thích loại người như vậy.

Thiên Trung chột vòng tay, ân cần cất giọng:

- Văn bối có một chuyện muốn được thỉnh cầu nương nương giúp cho.

- Người cứ nói, nếu trả lời được ta chẳng giấu người làm gì.

Thiên Trung nói liền:

- Nương nương biết rành về mẫu thân của văn bối thì phải?

- Ta không dám chắc lắm, nhưng cũng khá khá đấy. Người muốn hỏi về vấn đề gì?

Thiên Trung lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Văn bối muốn hỏi Mộng Lan Hoa có phải là con gái của Đường môn phu nhân?

Huyết Thủ Bà Bà cau mày:

- Tiểu tử người hỏi sao lạ?

Thiên Trung ngớ người hỏi ngược:

- Văn bối chẳng hiểu ý nương nương muốn nói gì?

o O o